

Vzpomínky paní Helen Schneider

Narodila jsem se v roce 1926 v Bítově. Když postavili přehradu museli jsme se z Bítova vystěhovat, protože byl zatopen. Většina lidí se přestěhovala do Nového Bítova, který postavili jako náhradu v lese nad řekou. Ze starého Bítova zbyl jen hřbitov.

My jsme se přestěhovali do Lančova. Maminka byla Němka a tatínek český četník. Doma i ve škole jsme mluvili německy, ale česky jsme taky všichni uměli. Do školy jsem chodila ve Vranově. V roce 1938 připadl Vranov (Frain) k Říši. Hned po připojení přijel do Vranova na návštěvu Adolf Hitler. Byla to velká sláva, celý Vranov byl vyzdobený a všichni byli svátečně oblečení. Stejně jako ostatní holky jsem byla v německém svazu dívek-BDM. V té době jsme ještě neměli kompletní kroje BDM a tak jsme měli bílé košile a černé šátky. V BDM jsme se jinak učily domácí práce a občas chodily na výlety.

Ve Vranově i Lančově byl za války klid. Jen hráz hlídala posádka vojáků, kteří se starali o zařízení proti náletům a torpédům. S jedním německým vojákem jsem se seznámila a začali jsme spolu chodit. V roce 1944 jsme se vzali a narodila se mi dcera Helenka. Mého manžela potom odveleli a přišla mi zpráva, že padl do ruského zajetí.

V květnu 1945 přišli do Lančova Rusové. Věděli, že jsou v Sudetech a tak se podle toho chovali. Skoro všichni byli opilí. Vtrhli do našeho domu, maminka se modlila na dvoře a já byla schovaná pod peřinami v posteli. Jeden Rus dokonce nějakou šavlí bodl do peřin, ale mně se nic nestalo. Pak odtáhli a místo nich přišli jiní. Ti byli slušní a dokonce nám dávali i jídlo. Jeden se díval do kočárku s Helenkou a plakal, že vypadá tak jako jeho dcera, když ji viděl naposled před třemi roky.

Pak přišli českoslovenští vojáci a zástupci Národního výboru. Brali nás jako Němce a tak nám nařídili, že se musíme odstěhovat do Rakouska. Povolili nám naložit náš majetek na vůz, mohli jsme si vzít vše, co se tam vešlo. Byli jsme smutní a nevěděli jsme, co s náma bude. Jen jsme věděli, že v Rakousku a Německu je strašná bída. Když jsme byli za Znojmem, přijel k našemu vozu tatínkův kamarád četník na motorce, že je vše vyřízené, že se můžeme vrátit, protože tatínek byl Čech a jako četník nikomu neublížoval, asi se za nás přimluvili jeho kolegové. Když jsme se vrátili domů, byla celá chalupa vyrabovaná, za těch pár hodin už stačili sousedé skoro vše odnést. Moc z těch věcí se nám pak nevrátilo, ale nám to bylo jedno, hlavně, že jsme zůstali doma.

Pak jsem se nějak dozvěděla, že manžel v ruském zajetí umřel. Po nějakém čase jsem se znovu vdala a měla další dvě dcery. Někdy v roce 1948 mi přišel dopis z Německa a můj první manžel mi psal, že zajetí přežil a žije v Mnichově. Já už měla novou rodinu, ale dodnes si říkám, že všechno mohlo být jinak. První manžel byl hrozně hodnej a lidi ho měli rádi.

Vzpomínky zaznamenány v Lančově v březnu 2013.

Zaznamenal: Tomáš Heczko, Centrum pro budoucnost, o.p.s. Slavonice.